

Vi bør derfor sørge for, at der er ren Luft i alle Husets Rum ved at skaffe den friske Luft Adgang til dem. Man kan ganske vist venne sig til at indaande Luft, som hidrører fra Tobaksrøg, Støv, fra lukkede Vinduer, Lugten af Fødevarer eller værre Ting, men man vil i Tidens Længde komme til at betale denne Vane med Tabet af sin Sundhed. Den, der vilde efterspore Aarsagerne til Lunge-, Hjerter- og Mavesygdomme, vil tidt finde dem i daarligt udluftede Soveværelser, i røgopfyldte Dagligstuer, i opdyngede Affaldsstoffer. Det er i og for sig en Bagatel at udlufte regelmæssig, men denne Bagatel fordrer at blive passet.

Lige saa vigtig som ren Luft er Renlighed overhovedet. Den ikke alene glæder Øjet og er den største Pynt i det tarveligste Rum, men den udøver sin Tryllekraft paa alle Husholdningens Genstande. Man siger ikke med Urette, at den første Smudsplet skader mest; den, der taaler den, han bryder sig ikke stort om det, hvis der skulde komme nogle flere. Af den Maade, hvorpaa vi støver af i vore Værelser, afhænger Møblernes Vedligeholdelse, af Rengøringen af Redskaber og Tøjet er Holdbarheden og det gode Udseende afhængig; et Gulv, som er overfladisk rengjort, gør, at vi finder hele Værelset uordentlig, og der er intet, som hurtigere ødelægger Gulvet end Støvet, som sætter sig fast paa det.

Husmoderens hele Visdom bestaar tit kun deri, at hun forebygger Ødelæggelse og Tilintetgørelse. En forsømt Rift i et dyrt Stykke Tøj gør, at det snart bliver ubrugeligt, en manglende Knap skæmmer den smukkeste og pragtfuldeste Kjole, et løst Søm har tidt ødelagt det dyreste Kunstværk. Forsømmer man at se efter Vintertøjet, kommer de smaa Møl og straffer os ved at gnave det itu.

En Laas, som ikke lukker rigtigt, eller som kan aabnes med Alverdens Nøgler, har tidt nok vist Hustyven Vejen til det første Tyveri. Den falske Sparsomhed, der venter med at lade Haandværkeren hente i rette Tid, maa betale Forsømmelsen dobbelt og tredobbelt. Og paa den anden Side er der intet, vi mere bør overveje, end det at give en Øre ud. Den, der altid tænker: aa, det er jo kun en Øre, med den kan jeg intet foretage mig — han er den største Ødeland.

Øren er Udgangspunktet for enhver Formue, thi med Taalmodighed kan man opnaa alle andre Goder, som er tilfals, og det er ikke for intet at man siger: Hundrede Øre er en Krone, mangler der en Øre, kan man komme i den største Forlegenhed. Hvilken Lykke for en Familje, som lider Nød, dersom hver Rig vilde give den — en Øre.

En engelsk Gejstlig fortæller os følgende Eksempel om Værdien af en sparet Penny.

En Kattuntrykker i Manchester gav sin Hustru paa Bryllupsdagen det Løfte, hver Dag at give hende en Tre-Pence til Øl. Han gav kun ugerne dette Løfte, thi han vilde jo helst have en ædru Hustru, uagtet han selv i Værtshusene drak mangt et Krus Øl og røg Cigarer dertil.

Begge arbejdede de flittigt, den ene brød sig ikke om, hvad den anden brugte, men Konen saa dog med Belysning, at den største Del af Mandens Fortjeneste, efter at Fabrikken om Aftenen var lukket, blev givet ud i Værtshuset eller gik op i Røg. Kun ved fortsat Elskværdighed og mange Smaa-

kneb formaaede hun stundom at bevæge ham til at blive hjemme om Aftenen.

Saaledes nærmede Bryllupsdagens Aarsdag sig. Manden, som var en god Søn, sagde, idet han kærligt hilste paa sin Hustru: „Hvor lykkelig vilde dog min Moder blive, om vi i Dag kunde aflægge et Besøg hos hende i hendes Landsby“. — „Men hvorfor vil du nægte dig en saadan Glæde, kære Mand?“ — „Fordi jeg til Trods for min gode Fortjeneste ikke har en Penny paa Lommen!“ — „Nuvel, dersom du har Lyst at besøge din Moder, saa vil jeg betale Turen“, sagde Hustruen med hjertelig Venlighed. — „Du? men hvorfra har du da Penge?“ — „Jeg har jo mine Trepence om Dagen!“ svarede hun spøgende. — John saa forbavset paa hende uden ret at forstaa hende. Saa lukkede hun Skabet op, hentede en tilbunden Strømpe frem og talte op for ham tre Hundrede og femogseksti Trepence-Stykker. — „Nu kan vi godt køre ud til Moder“, sagde hun smilende. — John spurgte med sagte Stemme: „Du har altsaa ikke en eneste Gang nydt dit Øl?“ — „Jeg har ikke savnet det“, svarede hun, „og nu vil vi kunne glæde os ved Turen, som vi ellers ikke havde kunnet tage!“

Henrykt omfavnede Arbejderen sin Hustru og sagde: „Jeg lover dig, at jeg vil følge dit Eksempel, jeg vil heller ikke mere have nogen Øl-Ration!“

Lykkeligere end nogen Sinde tilbragte Parret Dagen hos Moderen ude paa Landet.

Manden holdt Ord, han anbragte sine Ølpenge i Sparekassen i Stedet for i Værtshuset, og Hustruens Trepence blev Frøkorntet til en Formue, som efter en Række af Aar gjorde Manden til Fabrikejer og — Borgermester i hans Fødeby.

Og hvilken velgørende Indflydelse udøver ikke et saadant Ægteskab og en saadan Huslighed paa enhver, som kommer i Berøring dermed! En Husmoder, som ikke forsømmer de smaa Ting, klogt beregner, virker ved sit Eksempel paa Børn og Tyende, styrker Manden i sine Beslutninger og Grundsatninger og er at stole paa i de mørke Dage. Eksemplet siger mere end Ord — og Respekten for de smaa Ting fremmer al Huslighed.

Efter „For Hus og Hjem“.

Endnu en Efterbemærkning til Hr. Vodders Foredrag

fra en Tilhørerinde, hvis Tid ikke har tilladt hende at fremsætte den før.

Jeg er enig med Frk. Trier i hendes vel begrundede Frygt for, at i denne „Fremtidens Skole“ den unge Generation skal blive ganske fremmed for Begrebet „Pligt“ — dette gode, sunde som værdige Begreb, som i sig har Staal, en Spenstighed og Kraft til at drive Livshjulet frem, naar strengt taget muligt „Lysten“ er forgaaet!

Man kan, som bekendt, ikke altid gøre, hvad man har Lyst til, endmindre gøre kun det, man har Lyst til, og da vi Ældre, som har med de Unge at gøre, selv saa mangen Gang har sandet, at selv om ganske vist „Lysten“ er et dejligt, inspirerende Begreb, hvormed man kan naa langt frem, saa — jeg vil ikke sige, man naar videre med Pligten — men, at den ene Hjælper maa være

en tro Følgesvend for den anden — maa ikke staa hinanden fjernt eller fremmed, skal den ihærdige Fuldførelse naas! — — —

Livsbetragtninger veksler hurtigt i vore Dage, og Kæmpeskridtene kan jo ogsaa gøres for lange (næsten som sprang man noget over), i Stedet for de støtte, faste Skridt, den maa tage sig, som agter at afsætte Spor for kommende Slægter, at ikke disse Efterkommere skal komme til at snuble!

Livsanskuelser skifter hurtigt i vore Dage — da jeg var Barn, hed det altid: „Det, du har mindst Lyst til at gøre, det skal du; — naar du vil anse dig selv for et pligt-opfyldende Menneske, just gøre! (man har vel ved at indprente disse strenge Ord nærmest tænkt paa Forsømmelser, som ligger den barnlige Natur nær).

Jeg anser begge Yderligheder for at være lige uheldige, og midt imellem disse finder vi Opdragere sikkert — som altid, den gyldne Middelvej liggende for os — ret — lige og følgeværdig! — — —

Det var blot denne, jeg vilde pege paa.
Fru Inge.

Svar til Frk. Trier.

Fru Redaktør!

Vil De være saa venlig at give følgende Svar til Frøken Trier Plads i Deres ærede Blad. Jeg tror heller ikke, at vor Meningsforskel er saa ret stor; thi hvis min Plan og mine Midler førte derhen, som Frk. T. frygter, da maatte de anvendes med megen Misforstaaelse; men i et Foredrag paa en Timestid er det jo vanskeligt at faa alt stillet saa tydeligt frem, at intet kan misforstaaes. Med Hensyn til Lystfølelsen skal jeg tilføje et Par Ord: Naar vi undersøger Bevæggrundene til vore egne Handlinger, finder vi jo ofte, at de bestaar i Ønsket om at opnaa en Lystfølelse. Somme Tider siger vi, at det er Pligten, der er vor Bevæggrund; men undersøger vi Pligten lidt nærmere, viser den sig at være Ønsket om at undgaa en Ulystfølelse, enten hidrørende fra, at vore Medmennesker vilde tabe Agtelsen for os, eller vi vilde tabe Agtelsen for os selv og plages af Samvittighedsnag. Anden Forskel er der vistnok ikke mellem Lyst og Pligt som Bevæggrund, og under en nogenlunde naturlig Opdragelse vil Pligtfølelsen derfor vokse frem, uden at den behøver at være Genstand for nogen særskilt Behandling. Da Fysiologerne har godtgjort, at Lystfølelsen er Livets Repræsentant og Ulystfølelsen Dødens, gør vi bedst i at arbejde saa lidt med den sidste som muligt. Naturen kan frembringe tilstrækkeligt deraf, saa at Menneskene ikke behøver at plage hverandre, og frem for alt ikke Børnene. Som Regel vil vi derfor staa os ved at føje Børnene, naar vi selv eller andre ikke kommer til at lide derunder. Skulde de saa blive fordringsfulde, kan vi jo ogsaa have en Vilje, og Børnene vil da snart lære, at de gør klogt i at tage den med i Beregningen.

Angaaende den anden Indvending, nemlig Egenkærligheden, skal jeg kun tilføje, at den er en fuldkommen berettiget Følelse, og den er kun farlig, naar den er forenet med Dumhed; thi hos oplyste og nogenlunde klarttænkende Mennesker gaar Egenkærlighed med en Naturløvs Sikkerhed over i Menneskekærlighed. Et Eksempel vil maaske bedst